

Bilag til f. t. l. om ændr. i søloven.

med skib eller færge, og som ikke kan betragtes som „ladning“ i sædvanlig forstand, når der ikke udstedes konnossement.

I stk. 2 er optaget en delvis til gældende sølovs § 217 svarende regel om, at rederen efter et almindeligt havari skal nægte at udlevere ladning eller andet gods, hvis ladningsejeren ikke påtager sig personligt ansvar for et eventuelt havaribidrag og stiller betryggende sikkerhed herfor. En tilsvarende regel er optaget i det norske udkast, medens svensk og finsk udkast har en noget afvigende formulering af denne bestemmelse. Den foreslåede regel indebærer, at rederen ikke blot har en ret til at nægte udlevering af ladningen, hvis der ikke stilles sikkerhed, men også af hensyn til eventuelle andre ladningsejeres interesser må have pligt til at gøre dette, jfr. gældende sølovs § 217 „må ikke udleveres“. Det må antages, at rederen, hvis han ikke iagttager denne bestemmelse, vil kunne pådrage sig et erstatningsansvar for det tab, andre ladningsejere derved lider.

Udvalget har ikke fundet det nødvendigt at opretholde bestemmelsen i sølovens § 217 om, at et skib, hvorpå der hviler havaribidrag, ikke må forlade det sted, hvor skib og ladning skilles, før havaribidraget er betalt, eller sikkerhed er stillet, under hensyn til, at rederen hæfter personligt — og efter gennemførelsen af de nye ansvarsbegrænsningsregler ubegrænset — for bidrag til almindeligt havari, samt til den almindelige adgang til at gøre arrest i rederens gods, herunder skibet, ifølge retsplejelovens kap. 56, jfr. § 653.

Til § 216.

Udkastet svarer bortset fra en mindre redaktionel ændring i stk. 2 til gældende sølovs § 218 om partikulært havari. Det har under de nordiske forhandlinger været drøftet, om disse regler burde opretholdes, men man har ikke kunnet nå til fuld enighed herom. I det norske udkast er reglerne om partikulært havari strøget ud fra den betragtning, at det er overflødigt at have en udtrykkelig bestemmelse om, at omkostninger, der er fremkommet i forbindelse med partikulært havari, skal fordeles skønmæssigt efter de i den gældende § 218 angivne principper.

I de svenske og finske lovudkast er regler svarende til sølovens § 218 derimod bibeholdt, idet man ikke har kunnet afvise, at reglerne kan have en vis praktisk betydning.

Fra dansk dispachørside har man påpeget, at sølovens § 218, stk. 2, næppe burde indeholde nogen regel om fordeling af omkostninger ved partikulært havari i forholdet skib og ladning, men kun om ladningsdele indbyrdes og i forholdet gods og fragt. Man har henvist til, at en fordelingsregel i førstnævnte forhold kan tænkes at komme på tværs af principperne i YAR, der på sit område — havari grosse — må anses for udtømmende.

Under hensyn til den traditionelle opfattelse i dansk søretslitteratur og i betragtning af de øvrige komiteers standpunkt, hvorefter reglen opfattes som selvfølgelig eller som egnet til at forblive i lovens tekst, har udvalget ment at kunne slutte sig til det svensk/finske standpunkt.